

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 207/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 30 grudnia 2021 roku w sprawie II K 713/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia:</p> <p>- art. 7 kpk poprzez dowolną w miejsce swobodnej oceny materiału dowodowego sprawy i przyjęcie tym samym zamiaru bezpośredniego oskarżonego, co do dokonania oszustwa w przypadku, gdy z zebranego materiału dowodowego, w tym depozycji oskarżonego nie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

sposób ustalić z pewnością zamiaru bezpośredniego dokonania przestępstwa oszustwa wobec pokrzywdzonych;

- art. 167 kpk poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z przesłuchania świadków M. K. (matki oskarżonego) oraz B. K. (byłej żony oskarżonego) na okoliczność faktu choroby dziecka oskarżonego, co skutkowało błędnym uznaniem, iż oskarżony działał z zamiarem dokonania oszustwa na szkodę pokrzywdzonych;

- art. 410 kpk w zw. z art. 167 kpk poprzez wydanie wyroku w oparciu o niepełny materiał dowodowy w sprawie, gdzie podstawę wyroku powinien stanowić całokształt okoliczności ujawnionych w sprawie;

- art. 424 § 1 i 2 kpk poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający poznanie motywów i argumentacji sądu

	w przedmiocie przypisania oskarżonemu sprawstwa przestępstwa stypizowanego w art. 286 § 1 kk.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Analizy sądu I instancji, uzupełnione przez sąd odwoławczy potwierdzają, iż zaskarżony wyrok ustalający sprawstwo oskarżonego w zakresie czynu z art. 286 § 1 kk jest prawidłowy.</p> <p>Oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia tylko odnośnie telefonu komórkowego, którego przywłaszczenie zostało przez sąd wyeliminowane z treści zarzutu (w pozostałym zakresie w/w nie składał wyjaśnień; nie stawiał się też na terminy rozpraw).</p> <p>Nie można - co oczywiste - przyjąć winy oskarżonego tylko na tej</p>			

podstawie, że osoba ta realizuje swoje prawo do milczenia. W realiach sprawy niniejszej jednak to nie milczenie T. K. (1) było podstawą do jego skazania, ale całokształt dowodów połączonych w logiczną i harmonijną całość, a przedstawionych w sposób przekonywujący w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Jednym z uprawnień oskarżonego składającym się na całokształt jego prawa do obrony jest właśnie prawo do milczenia. Nie oznacza to jednak, że sposób takiej, a nie innej obrony, pozostaje bez wpływu na intelektualny proces myślowy, jakim jest ocena dowodów. Wiarygodność zeznań świadków lub wyjaśnień oskarżonych wartościuje się również w oparciu o ulotne aspekty psychologiczne składanych w sposób bezpośredni relacji. O ile milczenie oskarżonego nie jest żadnym dowodem, o tyle może ono mieć wpływ na ukształtowanie sędziowskiej oceny

co do wiarygodności
dowodów lub
poszlak już
istniejących w
sprawie. Procedurze
karnej - rzecz
jasna - nie są
znane instytucje
wywołujące dla
strony negatywne
konsekwencje w
związku z
uchylaniem przez
nią od
przeprowadzenia
dowodu (np. art.
230 i 233 § 2
kpc), ale powyższe
nie oznacza jednak,
że taka, a nie inna
postawa procesowa
może być
wyliminowana z
procesu myślowego
polegającego na
ocenie istniejących
dowodów. Prawo
oskarżonego do
milczenia jest
powszechnie
akceptowaną we
współczesnych
systemach prawnych
regulą ustanowioną
ze względów
humanitarnych, ale
nie może być
to równoznaczne
ze stwierdzeniem,
że realizacja tego
prawa uniemożliwia
sędziemu dokonanie
wewnętrznej oceny
przyczyn określonej
postawy procesowej
podsądnego w
kontekście
wszystkich
zgromadzonych
dowodów (por.

Wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Białymstoku - II
Wydział Karny z
dnia 20 grudnia 2011
r. II AKa 238/11,
Legalis).

Konkludując:
oskarżony ma prawo
do odmowy
wyjaśnień,
odmawiając nie
przedstawił
okoliczności sprawy.
Stosując taki sposób
obrony może jednak
też pozbawić się
dowodu dla siebie
korzystnego. Z
drugiej strony nie
dostarczył w ten
sposób materiału
pozwalającego na
weryfikację jego
stanowiska w
sprawie co do
przypisanego mu
sprawstwa. Nie
składając wyjaśnień
ryzykuje, iż nie
będzie przeciwwagi
dla dowodów go
obciążających.

Obowiązkiem sądu
w takiej sytuacji
jest ustosunkowanie
się do jego wersji,
a decyzja co
do wiarygodności
wyjaśnień powinna
być oparta na
rozważeniu
konkretnych
okoliczności danej
sprawy. Przekonanie
sądu o
wiarygodności
jednych i

niewiarygodności
innych dowodów
pozostaje pod
ochroną art. 7
kpk wtedy, gdy
jest poprzedzone
ujawnieniem na
rozprawie głównej
całokształtu
istotnych
okoliczności sprawy
(art. 410 kpk) w
sposób
podyktowany
obowiązkiem
dociekania prawdy
(art. 2 § 2 kpk)
i stanowi wyraz
rozważenia (art. 7
kpk, art. 4 kpk),
zgodnie z regułami
poprawnego
rozumowania,
doświadczeniem
życiowym i
wskazaniami
wiedzy, wszystkich
ważkich okoliczności
przemawiających na
korzyść i niekorzyść
osoby oskarżonej.
Do naruszenia art.
410 kpk dojść
może wówczas gdy
sąd przeprowadzi
dowody, a następnie
dokona ustaleń
faktycznych, które
nie będą rezultatem
analizy całokształtu
materiału
dowodowego i w
tym zakresie zarzut
obrońcy nie jest
zasadny.

Sąd I instancji
słusznie nie dał
wiary oskarżonemu
negującemu swoje

sprawstwo,
oceniając zebrane
w sprawie dowody
właśnie we
wzajemnym
powiązaniu.

Do wprowadzenia w
błąd skutkującego
niekorzystnym
rozporządzeniem
mieniem
wystarczające jest
celowe wywołanie
błędnego
wyobrażenia o
okolicznościach
decydujących o
rozporządzeniu lub
sposobie
rozporządzenia.

Oskarżony
popelniając
przedmiotowy czyn
obejmował swoją
świadomością i
zamiarem
bezpośrednim, nie
tylko to, że
wprowadza
pokrzywdzonych w
błąd, ale także i
to, że doprowadza
ich w ten sposób
do niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem i
jednocześnie chciał
wypełnienia tych
znamion.

Decydują o tym
stanowcze,
konsekwentne,
spójne i w pełni
korespondujące ze
sobą twierdzenia
pokrzywdzonych.
Byli oni

pracodawcami T. K.
(1). Oskarżony przed
udaniem się na
przerwę świąteczną
poprosił ich o
zaliczkę na poczet
przyszłego
wynagrodzenia.

Przekazał im, że
ma ciężko chorego
syna na nowotwór
kości, chce spędzić
święta z rodziną i
potrzebuje pieniędzy
na leczenie dziecka.

Przekazane mu
pieniądze miał
odpracować po
powrocie do pracy
na początku roku,
o czym zapewniał
przed ich
otrzymaniem. W
umówionym

terminie nie stawił
się do pracy. Nie
odbierał telefonów
od pracodawcy.
Porozumiewał się
z nim sms-ami.
Odpisywał im, „że
nie może rozmawiać,
że jest z synem w
szpitalu, a włączała
się poczta francuska
w (jego) telefonie”.

Pokrzywdzeni po
przypadkowym
znalezieniu
prywatnego telefonu
T. K. (1) w
samochodzie,
skontaktowali się
z byłą żoną
pracownika.

Dowiedzieli się, że z
dzieckiem nic się nie
działo i zrozumieli,
że zostali oszukani.

Podniesione wyżej okoliczności, a także inne wskazane w motywach zaskarżonego wyroku dały jednak podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych odnośnie popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu.

Brzmienie przepisu art. 286 § 1 kk nie pozostawia wątpliwości, iż wprowadzenie w błąd odnosić się musi do osoby dokonującej niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Określone sposoby działania sprawcy muszą poprzedzać niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego, stąd też istotnym znamieniem oszustwa jest związek przyczynowy między wprowadzeniem w błąd, czy wyzyskaniem błędu a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem. Do realizacji znamienia wprowadzenia w błąd lub wyzyskania błędu dochodzi bowiem nie tylko wtedy, gdy już

w chwili zawierania umowy sprawca nie miał w ogóle zamiaru zrealizowania swojego świadczenia, ale także wtedy, gdy świadomie zataił przed kontrahentem obiektywnie istniejącą sytuację, która ma wpływ na możliwość realizacji warunków transakcji wynikających z umowy. Wystarczające jest wykazanie, że ujawnienie prawdziwego stanu rzeczy powstrzymałoby pokrzywdzonego od zawarcia umowy lub skłoniło do bardziej skutecznego zabezpieczenia jej realizacji. Do wprowadzenia w błąd skutkującego niekorzystnym rozporządzeniem mieniem dochodzi również w wyniku wywołania błędnego wyobrażenia o okolicznościach decydujących o rozporządzeniu lub sposobie rozporządzenia. Wprowadzenie w błąd lub wyzyskanie błędu, o jakich mowa w art. 286 § 1 kk, zachodzi także wtedy, gdy sprawca świadomie zataił

przed kontrahentem
obiektywnie
istniejącą sytuację,
która ma wpływ na
możliwość realizacji
warunków
transakcji
wynikających z
umowy (Wyrok
Sądu Najwyższego -
Izba Karna z dnia 6
grudnia 2017 r. V KK
240/17, Legalis).

Istotą przypisanego
oskarżonemu
przestępstwa z art.
286 § 1 kk
jest właśnie to,
że doprowadził on
do niekorzystnego
rozporządzenia
przez
pokrzywdzonych
mieniem przez
namówienie ich
do udzielenia mu
zaliczki na poczet
przyszłego
wynagrodzenia,
które miał
odpracować w
następnym
miesiącu, choć tego
nie zamierzał. Jego
postawa wskazuje
jednoznacznie na
istniejący zamiar
wyłudzenia tych
pieniędzy już w
momencie ich
pobrania. Nie stawił
się on do pracy po
przerwie
świętecznej, sam nie
nawiązał kontaktu z
pracodawcą,
porozumiewał się z
nim zwrotnie tylko
sms-ami. W istocie

porzucił więc pracę nie rozliczając się ze swoich zobowiązań, w tym z udzielonych mu warunkowo pieniędzy i przeznaczając je na swoje potrzeby. Nie poinformował pracodawcy o przeszkodach w wykonywaniu stałej pracy. Nie starał się o urlop wypoczynkowy lub bezpłatny związany z trudną sytuacją rodzinną. Już po krótkim okresie czasu od otrzymania pieniędzy nie podjął zatrudnienia i zajął postawę wobec zatrudniającej go firmy całkowicie beczynną i nastawioną na zerwanie kontaktów. Nie podjął też jakichkolwiek starań, aby zwrócić przekazane mu pieniądze, mimo że zrealizował decyzję, aby do tej firmy nie wrócić. Oskarżony nie wskazał, co stało się pod koniec grudnia, iż nie stawiał się ponownie do pracy. Jakże to okoliczności spowodowały, iż zaniechał zwrotu tego wynagrodzenia.

Z twierdzeń pokrzywdzonych wynikają istotne okoliczności, które

nie zostały
wzruszone w
jakikolwiek sposób
w zebranych
materiale
dowodowym:

- z informacji
od byłej żony
oskarżonego
sprawującej
bezpośrednią i stałą
opiekę nad
dzieckiem
(zamieszkiwało ono
przy matce)
dowiedzieli się, iż
nie wymagało ono
opieki innej osoby;

- w czasie prób
kontaktów z
oskarżonym jego
telefon był też
zalogowany poza
granice kraju.

Sekwencja
zachowań
oskarżonego
prowadząca do
uzyskania zaliczki,
poprzez niepowrót
do pracy i
jego dalszą postawę
wobec pracodawcy
prowadzi do
wniosku, iż już w
momencie
namawiania
pokrzywdzonych na
udzielenie mu
zaliczki na poczet
wynagrodzenia,
które w następnym
miesiącu obiecywał
odrobić, wiedział, że
do pracy tej nie wróci
i otrzymaną kwotę
zachowa dla siebie

bez obiecane go ekwiwalentu dla pokrzywdzonych, licząc, że nie upomną się oni o te pieniądze, albowiem nie podjął żadnych czynności, aby to zobowiązanie zrealizować, a jakakolwiek choroba syna mu tego nie uniemożliwiła (nie sprawował nad nim bezpośredniej opieki).

Nawet jeżeli by oskarżony (idąc rozumowaniem obrońcy) uzależnił „odróbkę” udzielonego mu z góry wynagrodzenia od rozwoju ewentualnej choroby syna, na którą nie miał wpływu, to i tak nie uwalniałoby go to od odpowiedzialności karnej za czyn z art. 286 § 1 kk, gdyż te uwarunkowania przed pokrzywdzonymi zataił. Tymczasem on utrzymywał wobec darczyńców, iż wróci zgodnie z umową do pracy i kwotę tą niezwłocznie „odrobi”, mimo odwoływania się do do już zawansowanej choroby dziecka.

Skoro sytuacja oskarżonego była

nagła – jak zdaje się sugerować obrońca – to dlaczego tego nie oświadczył w procesie, nie zwrócił pracodawcy kwoty zaliczki (choćby w ratach) i nie usprawiedliwił wobec niego tego stanu rzeczy. Przesądza o zamiarze oszustwa ze strony oskarżonego okoliczność, iż mając możliwości decyzyjne i finansowe nie wypełniał on zobowiązania, bo tego nie chciał, nie informując o tym kontrahenta w momencie zawarcia umowy. Zawierając takie zobowiązanie musiał uwzględnić, iż wprowadza w błąd pokrzywdzonego co do wywiązania się ze swojego zobowiązania, gdyż uzyskując dodatkowe pieniądze nie miał zamiaru kontynuowania tego zatrudnienia i jego odrobienia, co determinuje przestępczy charakter jego przedsięwzięć wobec pokrzywdzonych.

Jeżeli były mu potrzebne dodatkowe pieniądze na inne

cele, oraz miał plan powrotu do pracy na warunkach uzgodnionych z pracodawcą i tego zaniechał, to w międzyczasie musiałyby nastąpić jakieś nowe, nie przewidziane przez niego okoliczności, wpływające na niemożność realizacji tej umowy. Rzecz w tym, iż oskarżony na takie okoliczności się nie powoływał, a nie miałby żadnego interesu, aby je zatajać.

Determinująca sprawstwo oskarżonego jest korelacja pomiędzy wymienionymi datami. Co się stało w ciągu okresu świąteczno-noworocznego, że oskarżony nie podjął się wykonania zobowiązania. Oskarżony w sposób racjonalny tego nie wyjaśnił. Oznacza to, iż okoliczności przekazywane kontrahentowi przy zawieraniu umowy były nieprawdziwe, bowiem oskarżony, nie miał zamiaru wywiązać się ze zobowiązania na warunkach przedstawianych drugiej stronie, chciał pozyskać

od niej pieniądze w maksymalnej wielkości, a realizację swojego zobowiązania zaniechać po otrzymaniu zaliczki.

Oskarżony nie stawiał się w nowym miesiącu do pracy i w istocie ją porzucił, nie wypowiadając stosunku pracy. Nie oddał również pobranych pieniędzy; zrobił to dopiero po kilku latach, widząc w takim postąpieniu przede wszystkim własny interes procesowy. Tym samym nie sposób uznać, że jakoby po stronie oskarżonego, istniała wola jakiegokolwiek wykonania umowy w granicach akceptowalnych przez kontrahenta, albo niezwłocznego zwrotu jego pieniędzy.

Sąd odwoławczy stoi na stanowisku, iż oskarżony wprowadził w błąd pokrzywdzonego do zamiaru odrobienia udzielonej mu zaliczki na poczet przyszłego wynagrodzenia. Niezależnie od tego, jeżeli sprawca pozostawałby w trudnej sytuacji

rodzinnej, miał
obowiązek
poinformowania
kontrahenta o
realiach
utrudniających
możliwości
wypełnienia
podejmowanych
przez siebie
zobowiązań (np.
że wróci do pracy
ale nie wiadomo
kiedy i pod pewnymi
nienależnymi od
niego warunkami);
gdyby
pokrzywdzony o
tym wiedział, nie
wydatkowałby na
niego dodatkowych
pieniędzy na poczet
mało
prawdopodobnej
obietnicy wykonania
za nie w następnym
miesiącu pracy.

Dla wsparcia tej tezy
należy przywołać
wywód
zamieszczony w
wyroku Sądu
Najwyższego z dnia
2 października 2015
r. III KK 148/15
(Legalis):
„Następstwem
przyjęcia szerokiego
rozumienia pojęcia
„mienie” jest równie
szerokie traktowanie
terminu
„niekorzystne
rozporządzenie
mieniem”, zaliczając
do niego wszelkie
działania bądź
sytuacje, które w
majątku

pokrzywdzonego
powodują
jakikolwiek
niekorzystne
zmiany. Zupelnie
zasadnicze
znaczenie ma
zwłaszcza
przesunięcie
akcentu jeśli chodzi
o elementy
podmiotowe
przestępstwa
oszustwa. Do
realizacji znamienia
wprowadzenia w
błąd lub wyzyskania
błądu dochodzi
bowiem nie tylko
wtedy, gdy już
w chwili zawierania
umowy sprawca nie
miał w ogóle
zamiaru uiszczenia
całości należności za
uzyskiwany towar
lub inne
świadczenie, ale
także wtedy, gdy
świadomie zataił
przed kontrahentem
obiektywnie
istniejącą sytuację,
która ma wpływ na
możliwość realizacji
warunków
transakcji
wynikających z
umowy.
Wystarczające jest
wykazanie, że
ujawnienie
prawdziwego stanu
rzeczy
powstrzymałoby
pokrzywdzonego od
zawarcia umowy
lub skłoniło do
bardziej skutecznego
zabezpieczenia jej

realizacji. Do wprowadzenia w błąd skutkującego niekorzystnym rozporządzeniem mieniem dochodzi również w wyniku wywołania błędnego wyobrażenia o okolicznościach decydujących o rozporządzeniu lub sposobie rozporządzenia. Ten kierunek wykładni znamion przestępstwa z art. 286 § 1 kk został zaakceptowany w orzecznictwie sądów powszechnych (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 12 sierpnia 2016 r., sygn. II AKa 194/16).

W orzecznictwie trafnie podkreśla się, iż znamiona przestępstwa oszustwa zrealizowane są w sytuacji niewyjawionego kontrahentowi uzależnienia zapłaty od zdarzeń przyszłych i niepewnych, w szczególności jeżeli zawarciu umowy towarzyszy powzięty z góry zamiar niedotrzymania uzgodnionego terminu zapłaty i odłożenia go na czas bliżej nieokreślony oraz uzależnienia zapłaty

od ewentualnego powodzenia określonych inwestycji dokonanych w przeszłości (zob. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 marca 2014 r., II AKA 16/14, KZS 2014/7-8/108; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 lipca 2014 r., II AKA 229/14, KZS 2014/10/71; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 5 czerwca 2013 r., II AKA 157/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 marca 2016 r., II AKA 21/16 - Legalis).

Zarzut skarżącego dotyczący zaniechania podjęcia przez sąd czynności dowodowych, w tym dowodu z zeznań świadka, jest chybiony na gruncie art. 167 kpk gdyż oskarżony był reprezentowany w postępowaniu przez profesjonalny podmiot, dlatego brak aktywności obrońcy w kierunku dopuszczenia dowodu, nie może czynić zasadnym zarzutu nieprzeprowadzenia takiego dowodu z urzędu przez sąd

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2017 r., V KK 411/17, postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 25 maja 2021 r. IV KK 183/21, Legais). Nie jest bowiem obowiązkiem sądu działanie za stronę, którą reprezentuje profesjonalny podmiot. Względnie kontrydiktoryjny model procesu karnego zakłada bowiem minimalizację wpływu sądu na przebieg postępowania dowodowego; chodzi więc z jednej strony o takie ustawienie procesu karnego, w którym tylko i wyłącznie w wyjątkowych wypadkach uzasadnionych szczególnymi okolicznościami sąd może dopuścić i przeprowadzić dowód z urzędu, z drugiej zaś o możliwie szeroką aktywizację stron procesowych w kierunku gromadzenia i przeprowadzania dowodów. Celem tak rozumianej regulacji jest więc zdjęcie z sądu obowiązku poszukiwania dowodów i

przerzucenie go na strony (art. ex art. 366 kpk). W związku z tym aktywność dowodową obrońcy w perspektywie art. 167 § 1 kpk uznać należy za jego obowiązek, co jest konsekwencją przyjęcia zasady inicjatywy dowodowej stron, która wymusza realizację zarówno wnioskowania o wprowadzenie dowodu do procesu, jak i jego przeprowadzenie. Nie do zaakceptowania jest taki stan rzeczy, w którym obrońca, zachowując się pasywnie, liczy jedynie na inicjatywę ze strony sądu. Nie można byłoby bowiem realizować linii obrończej inaczej niż przez inicjatywę dowodową w kierunku wprowadzania i przeprowadzania dowodów odciążających reprezentowaną stronę. Odmienne podejście kłóciłoby się nie tylko z istotą zasady kontradiktoryjności, ale i pozostawałoby w konflikcie z realizacją funkcji obrony, która nie może opierać się

na pasywności i oczekiwaniu wyjścia przez sąd z zakresu funkcji orzekania.

Stawiając ten w dodatku nieprawidłowy zarzut, obrońca zachował się skrajnie niełojalnie nie tylko wobec sądu, ale również wobec klienta.

Zgodnie z art. 427 § 3 kpk w śródku odwoławczym można również wskazać nowe fakty lub dowody. Przez „nowe fakty” należy rozumieć nowe, nieanalizowane w postępowaniu okoliczności, zaś „nowe dowody” to dowody nieprzeprowadzone w postępowaniu, z którymi nie zetknął się dotychczas organ pierwszej instancji; nowe w rozumieniu nowego źródła oraz środka dowodowego (por. Grzegorzczak, KPK. Komentarz, t. 1, 2014, s. 1418). Odwołujący się może również wskazać nowe fakty lub dowody, jeżeli nie mógł powołać ich w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji.

Odczytanie art. 427 § 3 kpk a contrario prowadzi

do stwierdzenia, że gdy odwołujący się mógł powołać nowy fakt lub nowy dowód przed sądem pierwszej instancji, to nie może tego już skutecznie uczynić w środku odwoławczym. W takiej sytuacji nowy fakt przywołany przez odwołującego się powinien zostać pominięty przez sąd odwoławczy przy rozpoznawaniu środka odwoławczego.

Dotyczy jedynie takich przypadków, gdy rzeczywiście odwołującemu się taki dowód nie był wcześniej znany lub był znany, lecz niedostępny (post. SN z 27.7.2017 r., IV KK 259/17, Legalis). Obrońca znał te dowody od początku przystąpienia do sprawy. Stworzył więc swoistą pułapkę na sąd, generując bazę do ewentualnego zarzutu odwoławczego, poprzez swoją bezczynność.

W uzasadnieniu do nowelizacji z 19.7.2019 r. podkreślono znaczenie zwiększeniu zasady kontradiktoryjności w postępowaniu

dowodowym,
wskazując jednak że:
„Bez wprowadzenia
tego unormowania
strona mogłaby
przed sądem a
quo wykazywać
całkowitą bierność,
jeżeli chodzi o
inicjatywę
dowodową, a w razie
niekorzystnego dla
siebie
rozstrzygnięcia
zarzucać taką
bierność sądowi –
przez
nieprzeprowadzenie
stosownego dowodu
z urzędu. Taka
możliwość zupełnie
bezpodstawnie
przenosiłaby na
sąd odwoławczy
obowiązek
przeprowadzenia
dowodów, które
powinny być
przeprowadzone na
forum sądu
pierwszej instancji.
W praktyce
zniweczono by także
dyscyplinującą
funkcję podstaw
oddalenia wniosku
dowodowego, o
których mowa w art.
170 § 1 pkt 5 i 6 k.p.k.
Wnioski dowodowe
podlegające
oddaleniu z tego
powodu mogłyby
być wówczas
ponawiane lub na
nowo zgłaszane z
powołaniem się
na nieskorzystanie
w tym zakresie
przez sąd z

własnej inicjatywy dowodowej. Aby przeciwdziałać takiemu ewentualnemu nielojalnemu postępowaniu stron, a jednocześnie zabezpieczyć zgodność ustaleń faktycznych z zasadą prawdy materialnej, proponuje się w dodanym art. 427 § 3a kpk ograniczyć możliwość stawiania sądowi pierwszej instancji w środku odwoławczym zarzutu nieprzeprowadzenia dowodu z urzędu”.

Reasumując: zarzut naruszenia art. 167 kpk polegający na nieprzeprowadzeniu dowodów z urzędu przez sąd zawsze jawi się jako zmierzający do niedopuszczalnego przetrzucenia na sąd I instancji odpowiedzialności za bierną postawę strony podczas procesu. Aktywność dowodowa w perspektywie art. 167 kpk stanowi obowiązek strony czynnej oraz podmiotów kwalifikowanych. Nietrafny jest zarzut naruszenia art. 167 kpk w sytuacji gdy obrona w trakcie trwającego

postępowania nie wnioskowała o przeprowadzenie dowodów, których nieprzeprowadzenie z urzędu zarzuca jako uchybienie sądu. Zarzut naruszenia art. 167 kpk polegający na nieprzeprowadzeniu dowodów z urzędu przez sąd zawsze jawi się jako zmierzający do niedopuszczalnego przerwania na sąd I instancji odpowiedzialności za bierną postawę strony podczas procesu. Aktywność dowodowa w perspektywie art. 167 kpk stanowi obowiązek strony czynnej oraz podmiotów kwalifikowanych. Ponadto w treści art. 427 § 3a kpk, który obowiązuje od 05.10.2019 ustawodawca wprowadził zakaz podnoszenia zarzutu nieprzeprowadzenia dowodu z urzędu przez sąd I instancji, chyba, że okoliczność która ma być udowodniona ma istotne znaczenie dla ustalenia czy został popełniony czyn zabroniony, a z taką sytuacją w niniejszej sprawie nie mamy do

czynienia. Obrona zarzuca nieprzesłuchanie dwóch osób, tylko dlatego, że są lub byli bliskim oskarżonego i hipotetycznie mogą być świadkami na niesprecyzowane i nieudokumentowane okoliczności, które nie wynikają z wyjaśnień sprawcy.

Sąd Apelacyjny w Warszawie stwierdził w odniesieniu do art. 427 § 2, że „to po stronie obrońcy leży obowiązek wykazania, dlaczego nie zgadza się z zaskarżonym orzeczeniem, jak też przedstawienia rzeczowej w tym przedmiocie argumentacji.

Kwestionowanie ustaleń Sądu I instancji nie może ograniczać jedynie do bardzo ogólnych stwierdzeń” (wyr. SA w Warszawie z 18.7.2018 r., II AKA 122/18, Legalis).

Sąd I instancji nie naruszył także przepisu art. 410 kpk. i nie pominął przy wyrokowaniu istotnych okoliczności, w tym wskazanych w apelacji obrońcy. Podkreślenia przy tym wymaga, że nie

stanowi naruszenia
art. 410 kpk
dokonanie takiej
czy innej oceny
dowodów
przeprowadzonych i
ujawnionych na
rozprawie,

Rolą instancji
odwoławczej jest
ocena czy
zaskarżone
orzeczenie
odpowiada prawu,
a ustalony stan
faktyczny znajduje
oparcie w swobodnie
ocenionych
dowodach. Kontrola
instancyjna nie
polega natomiast
na drobiazgowej
ocenie czy każdy z
przepisów mających
zastosowanie, w
szczególności
przepisów
procedury został
zrealizowany w
sposób perfekcyjny.
Nie bez przyczyny
ustawodawca
warunkuje
skuteczność zarzutu
obrazy przepisów
postępowania (art.
438 pkt 2 kpk)
jej wpływem na
treść orzeczenia.
Nie każde zatem
uchybiecie
przepisom
procesowym
skutkować musi
wzruszeniem
zaskarżonego
orzeczenia. W
przedmiotowej
sprawie skarżący

w żaden sposób
nie wykazał aby
niedostatki
uzasadnienia miały
wpływ na treść
zaskarżonego
wyroku a sąd
odwoławczy
istnienia takiego
wpływu nie
stwierdza.

Niespełnienie
wymogów z art.
424 kpk nie może
stanowić
samodzielnej
podstawy zmiany
lub uchylenia
wyroku, skoro jest
to uchybienie o
charakterze
procesowym (art.
438 pkt 2 kpk),
a więc wymaga
wykazania
możliwego wpływu
na treść orzeczenia.

Sporządzenie
uzasadnienia
wyroku jest
czynnością wtórną
wobec samego
wyrokowania.

Zatem sposób
rozstrzygnięcia
sprawy nie zależy
od tego, czy
treść pisemnego
uzasadnienia
wyroku odpowiada
wymogom art. 424
kpk, dlatego
ewentualne
niedostatki
uzasadnienia
wyroku nie dają
podstaw do jego
skutecznego
podważenia, o ile
został w sprawie

<p>zebrany i prawidłowo ujawniony materiał dowodowy dający podstawę do rozstrzygnięć jakie w sprawie takiej zapadły. Analizy sądu I instancji muszą być uzupełnione przez sąd odwoławczy; potwierdzają one jednak, iż zaskarżony wyrok ustalający sprawstwo oskarżonego jest prawidłowy. Niespełnienie wymagań ustawowych w zakresie uzasadnienia nie może być utożsamiane z wadliwością rozstrzygnięcia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za</p>		

zasadny, częściowo
zasadny albo
niezasadny.

Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez sąd II instancji inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 § 2 kpk. Jeśli zatem sąd okręgowy uznałby, że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału dowodowego, to samodzielnie winien ten materiał uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza, że w sprawie niniejszej nie występowały ograniczenia z art. 454 kpk do wydania orzeczenia reformatoryjnego. Z uwagi na aktualne brzmienie art. 452 § 2 kpk oraz treść art. 167 kpk, regułą jest obecnie prowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji i orzekanie reformatoryjne, zaś uchylenie wyroku

sądu meriti w oparciu o przesłankę z art. 437 § 2 kpk powinno mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, kiedy bez ponowienia wszystkich dowodów nie jest możliwe wydanie trafnego rozstrzygnięcia. Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne odnośnie przedmiotowego czynu znajdują odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Brak podstaw prawnych do uwzględnienia wniosków w ramach podniesionych przez obrońcę zarzutów. Argumenty wywiedzione w apelacji obrońcy nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego, bowiem nie pozwala na to ocena istotnych w sprawie dowodów

3.2.

Błąd w ustaleniach faktycznych sprawy

zasadny

	<p>polegający na uznaniu, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu w przypadku, gdy okoliczności ujawnione w toku rozprawy nie dają możliwości do przypisania oskarżonemu zamiaru bezpośredniego popełnienia przestępstwa oszustwa, a tym samym skazania go za to przestępstwo przy jednoczesnym nieprzeprowadzeniu wszystkich dowodów, również i tych, które sąd winien powołać i dopuścić z urzędu.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Konfrontując ustalenia faktyczne z przeprowadzonymi na rozprawie głównej dowodami trzeba stwierdzić, iż dokonana przez sąd rejonowy rekonstrukcja zdarzeń i okoliczności popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw nie wykazuje błędu i jest zgodna</p>			

z przeprowadzonymi dowodami, którym sąd ten dał wiarę i się na nich oparł. Błędne ustalenia faktyczne są konsekwencją wadliwych wniosków wywiedzionych z właściwie ocenionych dowodów lub pominięcia wynikających z tych dowodów okoliczności. Aby wykazać błąd ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny i interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia. Konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie dokonano, choć z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynika, bądź wykazanie, że tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia

życiowego, prawami logiki czy z zasadami wiedzy. Zaprezentowana w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku analiza tego materiału dowodowego w odniesieniu do zarzucanego oskarżonemu czynu, zasługuje na uwzględnienie, pozwala na uznanie, że sąd ten prawidłowo ustalił sprawstwo oskarżonego. Analizy te podlegały z tego punktu widzenia uzupełnieniu przez sąd odwoławczy. Badając całokształt ujawnionych w sprawie dowodów należy uznać, że sąd rejonowy zebrał je w sposób wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia i nalżycie ocenił, co pozwoliło mu na wyprowadzenie prawidłowych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego. Apelacja skarżącego podważa stanowisko sądu przede wszystkim z pozycji stanowiska oskarżonego negującego sprawstwo oraz własnych

<p>subiektywnych ocen wymowy przeprowadzonych na rozprawie dowodów, przy wybiórczym i subiektywnym ujęciu ich zakresu, charakteru i treści.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez sąd II instancji inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 § 2 kpk. Jeśli zatem sąd okręgowy uznałby,</p>		

że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału dowodowego, to samodzielnie winien ten materiał uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza, że w sprawie niniejszej nie występowały ograniczenia z art. 454 kpk do wydania orzeczenia reformatoryjnego. Z uwagi na aktualne brzmienie art. 452 § 2 kpk oraz treść art. 167 kpk, regułą jest obecnie prowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji i orzekanie reformatoryjne, zaś uchylenie wyroku sądu meriti w oparciu o przesłankę z art. 437 § 2 kpk powinno mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, kiedy bez ponowienia wszystkich dowodów nie jest możliwe wydanie trafnego rozstrzygnięcia. Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne odnośnie przedmiotowego czynu znajdują odpowiednie oparcie w zebranych w

sprawie materiale dowodowym. Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Brak podstaw prawnych do uwzględnienia wniosków w ramach podniesionych przez obrońcę zarzutów. Argumenty wywiedzione w apelacji obrońcy nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego, bowiem nie pozwala na to ocena istotnych w sprawie dowodów

4.
**OKOLICZNOŚCI
 PODLEGAJĄCE
 UWZGLĘDNIENIU
 Z URZĘDU**

4.1.

Zgodnie z zakazem reformationis in peius wynikającym z przepisu art. 434 § 1 kpk, sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego tylko wtedy, gdy wniesiono na jego niekorzyść środek odwoławczy. Jeżeli natomiast wyrok nie został zaskarżony na niekorzyść oskarżonego w

części dotyczącej winy, to sąd odwoławczy wobec tego zakazu, nie może dokonywać nowych ustaleń faktycznych, w tym zmiany opisu czynu, ani w tym celu uchylać wyroku i przekazywać sprawy do ponownego rozpoznania. Zakaz orzekania na niekorzyść oskarżonego oznacza więc, że w wypadku braku środka odwoławczego wniesionego na niekorzyść sytuacji jego w postępowaniu odwoławczym nie może ulec pogorszeniu w żadnym zakresie, w tym również w sferze ustaleń faktycznych, powodujących lub tylko mogących powodować negatywne skutki w sytuacji prawnej oskarżonego (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 21 kwietnia 2021 r. V KK 100/20, Legalis).

Nie ulega wątpliwości, że przepis art. 443 kpk należy czytać w powiązaniu z treścią art. 434 § 1 kpk, w którym wskazano elementy wyznaczające

granice orzekania na niekorzyść oskarżonego. Z treści tego przepisu wynika, że sąd odwoławczy (a w ślad za nim sąd pierwszej instancji ponownie rozpoznający sprawę) może orzec na niekorzyść oskarżonego jedynie: 1) wtedy, gdy wniesiono na jego niekorzyść środek odwoławczy, oraz 2) w granicach zaskarżenia, chyba że ustawa nakazuje wydanie orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia, oraz 3) w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym, chyba że środek odwoławczy nie pochodzi od oskarżyciela publicznego lub pełnomocnika i nie podniesiono w nim zarzutów albo ustawa nakazuje wydanie orzeczenia niezależnie od podniesionych zarzutów. Orzeczeniem surowszym jest przy tym każde orzeczenie ustalające dolegliwość realnie większą od dolegliwości wynikającej z treści

orzeczenia
uchylonego.

Pośredni zakaz
reformationis in
peius (art. 443
kpk) wiąże
sąd rozpoznający
sprawę po uchyleniu
orzeczenia zarówno
w wyniku wniesienia
apelacji, jak i
kasacji. Zakres tego
zakazu jest przy
tym taki sam, jak
i zakres zakazu
reformationis in
peius (art. 434
kpk), co oznacza, że
orzeczeniem
surowszym jest
każde orzeczenie
ustalające
dolegliwość realnie
większą od
dolegliwości
wynikającej z treści
orzeczenia
uchylonego (por.
wyroki Sądu
Najwyższego: z dnia
18 grudnia 202 r., II
KK 339/02, z dnia 10
września 2004 r., III
KK 94/04, i z dnia 10
lutego 2009 r., V KK
243/08, Legalis).

Układ procesowy w
sprawie przedstawia
się następująco:

-T. K. (2) został
oskarżony o czyn z
art. 284 § 2 kk;

-sąd I instancji
rozpoznając po raz
pierwszy sprawę
w ramach zarzutu,
oskarżonego uznał

za winnego
popelnienia czynu
wyczerpujacego
dyspozycje art. 286 §
1 kk i za to wymierzyl
mu karę 10 miesiecy
pozbawienia
wolności i grzywnę
(150 stawek
dziennych po 10
złoty ch stawka).
Wyrok ten zaskarzył
na jedynie obrońca
oskarzonego;

- sąd II instancji
utrzymał w mocy
zaskarżony wyrok;

- od wyroku
sądu odwoławczego
została przez
obrońcę wniesiona
kasacja. W wyniku
stwierdzenia
bezwzględnie
przyczyny
odwoławczej poza
zarzutami (nie
podzielił środka
zaskarżenia w
ramach zarzutów),
Sąd Najwyższy
uchylił zaskarżony
wyrok i utrzymany
nim w mocy wyrok
SR w Radomsku i
przekazał sprawę do
ponownego
rozpoznania sądowi
I instancji;

- przy ponownym
rozpoznaniu sprawy
sąd I instancji
wyrokując uzupełnił
opis
przedmiotowego
czynu o przesłanki
recydywy z art.

64 § 1 kk,
uznając, iż sprawca
swoim zachowaniem
wypełnił dyspozycję
art. 286 § 1 kk w
zw. z art. 64 § 1 kk
i na podstawie art.
286 § 1 kk wymierzył
mu karę 8 miesięcy
pozbawienia
wolności i 150
stawek grzywny po
10 złotych stawka.

Nie ulega też
wątpliwości, że
orzeczeniem
surowszym w
rozumieniu art.
443 kpk jest
orzeczenie, które
zawiera
rozstrzygnięcie dla
oskarżonego mniej
korzystne w zakresie
przyjętej kwalifikacji
prawnej
przypisanego mu
czynu niż przyjęto
to w wyroku
uchylonym, choćby
nie spowodowało
to zaostrzenia kary.
Ustalenie recydywy
i wymierzanie kary
w oparciu o
tę przesłankę ją
zaostrzającą w
ponownym
postępowaniu,
mimo, że środki
odwoławcze i
zaskarżenia były
wnoszone na korzyść
oskarżonego i nie
dotyczyły tej
problematyki, w
sposób rażący
naruszało art. 443
kpk oraz miał wpływ

na treść wyroku.
Implikowało to w
instancji
odwoławczej
uchyleniem
przyjętych ustaleń
w tym zakresie
zaskarżonym
wyroku i korektę
podstawy skazania,
poprzez eliminację
art. 64 § 1kk oraz
redukcję
wymierzonej kary
pozbawienia
wolności do 6
miesiący.

W tym kontekście
należy uwzględnić,
iż przestępstwo z
art. 286 § 1
kk zagrożone jest
karą pozbawienia
wolności od 6
miesiący do lat 8.
Oszustwo wymaga
zaplanowania
przestępczej akcji,
szeregu czynności
wykonawczych. .
Skoro orzekając
karę sąd bierze
pod uwagę przede
wszystkim cele
zapobiegawcze i
wychowawcze, które
kara ma osiągnąć
w stosunku do
skazanego, a także
potrzeby w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa, to
nie ma podstaw,
by stwierdzić, że
w przypadku kary
pozbawienia
wolności w takim

	<p>wymiarze, zachodzi jakakolwiek podstawa do dalszej zmiany w kierunku jej złagodzenia. Ani waga tego czynu, czy sposób jego popełnienia (wyludzanie na „chore” dziecko), ani osoba sprawcy, w tym jego dotychczasowa karalność tego nie uzasadniają.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Sąd odwoławczy na podstawie art. 440 kpk poza zarzutami apelacji obrońcy zmienił zaskarżony wyrok, ustalając, że sąd I instancji bezpodstawnie przyjął wobec sprawcy działanie w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kpk naruszając pośredni zakaz zmiany na gorsze, do czego miał "blokadę" procesową.</p> <p>Wyeliminowanie okoliczności obciążającej w postaci recydywy doprowadziło w II instancji do adekwatnego obniżenia wymierzonej sprawcy kary</p>		

pozbawienia wolności.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wina i sprawstwo za czyn z art. 286 § 1 kk. Kara grzywny 150 stawek dziennych po 10 złotych stawka. Zwolnienie oskarżonego od wydatków za postępowanie przed sądem I instancji.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do korekty wyroku w wymienionych zakresach.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Z opisu czynu przypisanego oskarżonemu wyeliminowanie fragmentu: "przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary ponad 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne", a z podstawy prawnej skazania art. 64 § 1 kk.</p> <p>Obniżenie wymierzonej kary pozbawienia wolności do 6 miesięcy.</p>		
Zwięźle o powodach zmiany		
Powody zmiany zostały wskazane we wcześniejszych częściach uzasadnienia.		
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>		

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Przytoczyć okoliczności	
5	Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 420 złotych tytułem opłaty za obie instancje, uznając, iż częściowe ponoszenie kosztów sądowych przez sprawcę będzie miało walor wychowawczy,	
6	Sąd odwoławczy zwolnił skazanego od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym, z uwagi na trudną sytuację rodzinną sprawcy (dwoje dzieci na utrzymaniu).	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana